

Rabbim insanın yaratılış hikayesini bizlere şöyle anlatır:

Sizi **tek bir nefisten** (Âdem'den) yaratan, (sevgiyle) kadına meyletsin diye ona kendi özünden/cinsinden eş var edip çıkararak O'dur. Öyle ki, o eşini kucaklayınca, eşi (ilkin) hafif bir yük yüklenir (gebe kalır) ve bir müddet onu taşır. Sonra (kadının) gebeliği ağırlaşınca, her ikisi birden Rableri Allah'a: "Bize gerçekten kusursuz bir (çocuk) bahşedersen, muhakkak ki sana şükreden kimselerden olacağız!" diye dua ederler. Araf,7/189 (Cemal Külünkoğlu Meali)

Yani önce bir tek nefis yaratıldı, sonra ikiye bölündü ve paylaştırıldı, erkek ve kadın oldu.

Bazı özellikler kadına(anneye), bazıları erkeğe(babaya) verildi, ta ki aile olsunlar ve birbirlerinin eksikliklerini tamamlasınlar.

Kadın daha duygusal ve esnek özelliklerle bezendi, çocuklarını ve eşini şefkatle , merhametle kucaklasın diye. Zira rahim ismiyle şekliyle ona ikram edildi.

Erkek daha sert, fiziken daha güçlü kılındı;

Ailede 'kavvam'lık görevini yerine getirsın, ailede kadın ve çocukların yerine getiremediği tüm boşlukları doldursun,

bütün kademelere girsin diye.

Dün babalar gününde bir kez daha babalar gündemdi.

Yaratılış imtihanının en zor kısmı kendilerine verildiği, herkesin bir şekilde kendini kurtarsa da her halükarda imtihanla, acıyla, çileyle karşılaşmak zorunda kalan babalar.

Geminin kaptanı onlar ve gemideki bütün vazifeleri bilmek ve o vazifeler ihmal edildiğinde boşluğu doldurmak zorundalar ve gemi mutlaka batacaksa gemiyi en son terk etmek zorunda olan faniler.

Tabii ki bu vaziyet onları daha fazla yoruyor, hırpalıyor, yıpratıyor.

Bu sebeple dünyanın her tarafında kadınlar erkeklerden ortalama 5 yıl daha fazla yaşıyor.

Babamın vefatından sonra tarihe kayıt düşmek için onu tasvir için yazdığım yazı da aslında tüm babaları anlatmışım:

“ 1950 yılında doğdu. Babası bir 27 Nisan günü öldüğünde on iki yaşındaydı. Artık iki kardeşinin babası, evin reisiydi. Hayat yolu bundan sonra oldukça yokuştı onun için. O yılmadı. Bütün dik ve virajlı yolları aştı. O dik ve virajlı yolları aşmak ona çok şey kazandırdı. Çelikten bir irade, sağlam bir vücut,sarsılmaz bir moral ve motivasyon. Öyle olaylar yaşamış ve o olayların üstesinde gelmişti, Ya da rabbine öyle sağlam iman etmişti ki, Ona artık “dünyayı hafife alan adam” diyebilirdiniz. Gerçekten öyleydi. Dünya onun için çok basit ve oldukça önemsizdi. Hastalanmadı. Doktora gitmedi. İlaç kullanmadı. Belki de sıra ona hiç gelmedi. Ya da Rabbi onu güçlü tutmak istiyordu. Sağlık karnesinin yaprakları hep bembeyazdı. Annesiyle ve annemle babasının ve kendinin yerine iki defa hacca gitti. Namazlarını hep cemaatle camide kılmaya çalıştı. Herkesin yardımına koştu. Hayır işlerinde hep öndeydi. Kardeşlerini ve çocuklarını okuttu, evlendirdi, adam etti. Ama dünya imtihan dünyasıydı. Önce amcamın hanımının vefatı, Sonra aynı amcamın ALS hastası olması, ve kardeşinin 3 yıl içerisinde gözünün önünde adeta eriyerek ölmesi karşısında, hep dik durmaya çalıştı. Ama netice de o da insandı. Sürekli “ya rabbi beni kimseye muhtaç etme “ derdi dualarında. Rabbi o duayı kabul etmişti.

27 Nisan günü oğluna sırtında bir ağrı olduğunu söyledi. İlk defa doktora gidelim teklifine olumlu yanıt verdi. Ama o “her şeyi hafife alan adamdı” Doktora gittiğinde oldukça şiddetli olan ve sırta vuran kalp ağrısını, “Torunumla yatmıştım sırtım açık kalmış, üşütmüş olmalıyım doktor” diyerek hafife aldı. Doktorda onun açtığı yoldan yürüdü ve kas gevşetici ve ağrı kesici krem yazdı. Kader hükmünü uyguluyordu. Köye geldi ama huzursuzdu, bunu tüm görenler fark etti. Ama morali bozulur düşüncesiyle kimse kendisine söylemedi. Yine o halde, o hareketli insan birkaç km yapmıştı. Akşama doğru eve geldi, abdestini aldı, ama huzursuzdu. Evin içerisinde o oda, bu oda dolaşıyordu. Akşam yemeğini istedi, ağrı artıyordu. Hap atacaktı. Yemeğe oturdu. Bir lokma aldı. Yutamadı. Süre dolmuştu. Ecel vakti gelmişti. Ne bir salise öne, ne de sonraya bırakılamazdı. Oraya yığıldı. Arabaya alındı. Araç hastaneye doğru yola çıkmadan o sevgilisine çoktan yürümüştü. Amcaoğlum yutamadığı lokmayı ağzından almıştı. Kardeşim arabayı kullanıyordu. Kardeşim “Babam nasıl Kadir abi “ dedikçe, Kadir abi: ”Nabzı atıyor sen arabayı hızlı sür “ diyordu. Kadir abi kollarında yatanın çoktan sevgiliye yürüdüğünü anlamıştı. 10 km lik Zile-Çeltik yolu bitmiyordu. Hastanede doktorların geri döndürme çabaları sonuç vermedi. Sağlıkçıyım. Çok vefat etmiş insan gördüm. Babam da kalp krizi belirtisi yoktu. En küçük bir morarma yoktu. Adeta rüyasında hoş bir görüntüye gülümseyen bir sima vardı. Ölüm vakti geldiği kendisine haber verilmişti. Ölümüne gülümseyerek gitmişti. Her şeyi hafife alan adam, babasıyla aynı gün, bir 27 Nisan günü sevgiliye yürüdü. Rabbinin tertemiz emanet ettiği vücudu, Aynı temizlikte iade etti. İnna lillah ve inna ileyhü raciun”

Değişmez bütün gerçekten ‘baba’ olan babaların hikayesi.

Onlar kendilerine verilmiş çelikten irade görevi gereği eğilemezler.

Dayanırlar, asılırlar, yüklenirler, ellerinden geleni her şeyi yaparlar, ama tahammül sınırları aşıldığında tek seferde bir kez kırılırlar.

Bu sebeple 19 yılını Aile ve Sosyal Politikalar kurumlarında çalışmış bir kardeşiniz olarak tüm milletime bir çağrıda bulunuyorum.

Toplumun adı üstünde 'baba' ları olan insanlara aşırı yüklenmeyin.

Dayanıyor, götürüyor, çekiyor, taşıyor diye düşünmeyin.

'Baba' yıkılmaz, 'baba' eğilmez', 'baba' devrilmez tek seferde bir kez kırılır.

Aile eğitimlerinde kullandığım bir görselim var dostlar. Hiçbir ilişki tek taraflı fedakarlıkla yürümez.

Evet 'baba'lar 'kavvam' ılığın gereğı daima en fedakar olmak zorundalar.

Ama onların gücünün de bir sınırı olduğunu unutmayın.

Geçmiş babalar gününüz bu manaları daima hatırlamaya vesile olsun inşallah.